

[Christophersen.]

regeringen har jo også haft sine egne forslag til en begrænsning her, men man kan ikke uden at skele til den skattepolitiske sammenhæng og uden at overveje, hvordan det vil ramme familier med børn i perioden fra 1. april til 31. december i år, fjerne disse tilskud uden at sætte noget andet i stedet eller uden ligesom at tilstræbe en vis balance. I virkeligheden kan man sige, at en begrænsning af børnetilskuddene af det omfang, som man her taler om, rammer private menneskers økonomi mange gange hårdere end den bundne opsparing, man fra fremskridtspartiets side har været så forarget over.

Det sidste forslag, som jeg synes der er grund til at nævne, er et, der skulle give en besparelse på 1.800 mill. kr., og det er forslaget om at nedsætte de offentligt ansattes lønninger med 11.000 kr. Nu er de 1.800 mill. kr. for det første ikke det korrekte tal, for staten har jo kun 175.000 ansatte. Der skulle i virkeligheden have stået 475 mill. kr. En stor del af det resterende beløb er jo noget, der i givet fald skal spares ude i kommunerne, og det kan så måske næste år påvirke statens refusionsforpligtelser. Men rent bortset herfra må man jo spørge, hvordan det overhovedet skulle kunne praktiseres i et retssamfund. De offentligt ansattes lønninger kan jo ikke på denne drastiske måde nedsættes. Vi ved, at det ved enhver domstol vil blive anset for et klart aftalebrud, og at det vil påføre det offentlige helt uoverskuelige forpligtelser i form af førtidspensionering, ventepenge og erstatninger osv.

Det værste er jo — som også fremhævet af hr. Heinesen — at disse forslag umiddelbart fremtræder som forslag, der skulle gøre det muligt fra 1. januar 1975 at opnå en skattefri bundgrænse på 60.000 kr. Men man glemmer at fortælle, at de besparelser på 8 milliarder kr., det vil give, kun gør det muligt at opretholde denne bundgrænse i 3 måneder. Så skal man derefter i finansåret 1975-76 skaffe besparelser ikke på 8 milliarder kr., men på 32 milliarder kr. De 8 milliarder kr., som man altså nu har forsøgt at skralbe sammen i løbet af et helt finansår, skal ganges med 4, og vi har foreløbig ikke hørt særlig meget om, hvor de sidste 24 milliarder kr. skulle komme fra.

Vi afviser altså disse forslag. Jeg tror jeg

har sagt tilstrækkeligt om begrundelsen herfor.

Jeg skal så vende mig til nogle af de andre spareforslag, og jeg vil først sige et par ord om det radikale venstres spareforslag. De er jo på mange måder rimelige og genkendelige af gode grunde, for de fleste af dem er jo regeringens egne forslag, som regeringen og regeringspartiet ikke desto mindre i dag må afvise. Og grunden hertil er jo enkel. Et flertal her i salen er blevet enigt om en samlet økonomisk politik. Midlerne hertil er mange, og de er nødvendigvis afstemt efter de 4 forligspartiets opfattelse af, hvordan en rimelig kombination burde være. Det har betydning, at alle forligspartierne, også regeringen, har måttet give afkald på værdifulde detaljer for at opnå et tilfredsstillende totalresultat. I dette tilfælde har regeringen altså måttet give afkald på gode spareforslag og overlader nu til det radikale venstre at føre dem frem her i salen. Til gengæld har regeringen og regeringspartiet jo med tilfredshed kunnet notere, at det trods alt har været muligt at samle et flertal om betydelige besparelser og om en antiinflationspolitik, som på anden måde kunne supplere behovet for en økonomisk sanering.

De forslag, det konservative folkeparti har stillet, er også genkendelige, om end af en anden grund. Jeg genkender dem, fordi de fleste af disse forslag jo svarer til forslag, det konservative folkeparti fremlagde sidste forår under de daværende sparedrøftelser. Det er forslag, som for en dels vedkommende utvivlsomt bør gøres til genstand for overvejelser. Det gælder forslaget om at spare ved ændrede standarder og normer, at øge klassekvotienterne en del steder i uddannelsessystemet, at effektivisere opkrævningen af børnebidrag, for nu blot at nævne nogle ting.

Alligevel må jeg i dag afvise dem, for det er ganske klart, at disse forslag er urealistiske i forhold til den opgave, der består i at begrænse udgifterne i 1974-75. Det er besparelser, som det vil tage flere år at få op at stå. Det er besparelser, som hører hjemme i den udgiftsreform, som vi skal arbejde med, og som regeringen også har erklæret, at den har sat som et af sine vigtigste mål, men det er ikke forslag, der kan få praktisk betydning fra 1. april i år, ikke engang hvis vi alle sammen stemte for dem her i dag.